

Dopisi.

Iz Zagreba 21. okt. — V 42. listu „Novic“ od 19. oktobra l. l. najdel sem pod spisom „Tri dni v Zagrebu“ od Dr. Ž. te-le vrstice: „Mnogo me poprašuje o našem slovstvu, o naših narodnjacih, in „zašto nisu došli Slovenci na izložbo? To zadnje prašanje je tudi še več družih Hrvatov stavilo; vsem sem odgovoril, da je tega edino le „Kolo“ krivo bilo, ker je presamooblastno ravnalo, da so preklicali nazadnje celó vse njegove naredbe. En del Kolovega programa bila je tudi maša v novi kapeli v Maksimiru in — ona kapela še blagoslovljena ni bila takrat! In tako bi mogel še drugih zadržkov po društvu „Kolo“ napravljenih naštetiti, pa naj bo to zadosti.“ — Nisem nakanil spuščati se v prašanja in pretresanje, kdo da je kriv, in kaj je vzrok, da ni bilo prišlo bratov Slovencev na izložbo v Zagreb v večem broji; mar mi je le povedati gosp. Dr. Ž-u, da je pevsko društvo „Kolo“ neprevdarjeno okrivil. Nič lažjega na svetu nego to. Gosp. Dr. Ž. naj se potruži dobiti od pevskega društva ljubljanske čitavnice pismo od 31. srpnja, ki mu ga je hrvatsko pevsko društvo „Kolo“ poslalo. Pazljivo naj ga g. Ž. prebere, pa se bo prepričal, da je „Kolo“ pri vseh nepovoljnih okolnostih vendar mogočni glas bratinske ljubezni poslušavši drage Slovence nagovarjalo, da naj pridejo, in jim je obečalo, da bodo člani „Kola“ za to skrbeli, da jim čas njihovega bavljenja v Zagrebu ugodno preteče. Gledé maše v novi kapeli v Maksimiru, pri kateri je imelo peti „Kolo“, nemore se krivnja zvrčati na to društvo, ker kapela še takrat posvečena ni bila. Vès svet je tukaj govoril, da se ima kapela pred otvorenjem izložbe posvetiti. Da se je to posvečenje na kasnejši čas odložilo, gotovo ne bo nikdo zavoljo tega „Kolo“ na odgovor zval. Nikarmo nikomur krivo!

Eden član „Kola“, kateri resnico ljubi.

V Mariboru 22. okt. Gl-z-r. — Še več o hasku govoriti, ki ga Slovincem donaša znanje ilirskega, srbskega, českega in drugih slovanskih jezikov, bilo bi vodo v Savo nositi. Saj vsak vé, da moremo zadeve narodne le takrat prav soditi, ako jezik naroda razumemo, po katerem nam razodeva svoje slovstvo, mišljenje in duševno življenje. Ni tedaj čuda, da se mariborski dijaki slovenskega rodú zeló radujejo, da so dobili priložnost, se češčine učiti, ki ima toliko bogato in za vse Slovane zanimivo slovstvo. Oglasilo se je 46 dijakov, — res lepo število, ktero dovolj jasno govori, da dostojno cenijo vrednost českega jezika. Razlagal ga bo gosp. prof. Konvalina, rojen Čeh, dve uri na teden. S tem dovoljenjem, ki zadostuje le pravičnim željam šolske mladine, si je ravnatelj Lang prikupil srca vseh ukaželjnih dijakov, in lep izgled dal

raztresene nahajajo. Razun tega, Bog vé, koliko jih je še med narodom skritih, nam neznanih, ki nam bodo za vselej izgubljene, ako jih kak slovansk Vuk Štefanovič ne poišče in na svetlo ne spravi. Bože daj, da bi se to kaj skoro zgodilo! Da bi se spečati ne mogle, ni se bati, ker vse jih bi hotlo imeti, posebno ako bi se najlepšim tudi napevi pridjali bodi si stari, narodni ali novi v narodnem duhu skovani. Kaj bi na priliko veljale pesmi od mlade Brede, od Pegama in Lamberga itd., ako bi se popevale. Zdaj pa so, dasiravno narodne, narodu večidel neznane in v zemljo zakopanemu zakladu podobne. Res je lepo in veselo, da nam je novi čas toliko krasnih domorodnih pesem prinesel; lepo in veselo je, da so te pesmice večidel pri gosposkih mizah zložene, kjer so se nekđaj domačih glasov sramovali; ali gospôda naša, ako hoče poravnati, kar je ona zakrivila, morala bi tudi skrbeti, da bi narodno blago, ki je od gosposkih sukenj prezirano in zaničevano dozđaj konec jemalo, iznova se oživilo, povsod razširilo in tako sopet občnarodno postalo. Morda bi to k utrjenji narodnosti naše še več pripomoglo, ko slovenske pri gosposkih mizah skovane pesmi. To pa ni mogoče brez novega izdanja narodnih pesem naših z napevi vred. Toraj na svetlo ž njimi! Pis.

drugim ravnateljem gimnazijskih šol na slovenski zemlji, kateri se slovanskih jezikov bojé, kakor da bi ne bili jeziki avstrijskih narodov! Naj bi jih razsvetlil sveti Duh!

Maribor 23. okt. (Iz čitavnice.) Naša čitavnica bode letos v zimskem tečaju napravljala besede in veselice, kolikor mogoče, vsako drugo nedeljo. Prva beseda bode dne 30. oktobra ob 6. uri zvečer. Prihodnje besede in veselice se vsem častitim udom naznanijo, kakor lani po posebnih natisnjenih listkih. Ob enem se pozivlje na večer 30. oktobra glavna skupščina, kateri gospod blagajnik med besedo položi račun preteklega pol leta. Odbor.

Od sv. Ahaca na Štaj. 6. okt. * V četrtek, 29. septembra, smo imeli tukaj volitev srenjskega župana. Ker je k volitvi srenjskih odbornikov namesti 219 volivcev jih komaj 23 prišlo, je v odbor polovico taeih mož prišlo, kateri sicer v občini zemljišča imajo, pa ne stanujejo tukaj; imenujejo jih „ausländerje“. Tedaj ste bile pri volitvi župana dve stranki; domača stranka je volila prejšnjega župana; al ni zmôgla, ker ji je zmanjkalo enega glasú, s katerim samim je zmagal novoizvoljeni župan. Čeravno je sicer pošten mož, bi Ahačani vendar radi prejšnjega župana imeli, in zato zdaj kričijo; al prepozno je: volitev je pri kraji. Nauk iz vsega tega naj si posname vseh tistih 196, ki bi bili imeli k volitvi odbornikov priti, pa so morebiti domá za pečjo ležali. Stokrat so nam „Novice“ že pridigovale, da vsaka volitev je važna reč, in vsacega volivca sveta dolžnost, da pride volit, če ne, naj se raje izbrišati dá iz števila volivcev. Kdor tedaj k volitvi ne pride, naj se nikar ne huduje, ako se volitev ne dovrši po njegovi volji. Skèsan naj molči, v pratiko pa naj si zapiše to-le pravilo (regelco): „Kadar pride dan volitve, zapusti plug in brano, pa idi volit!“

Iz Goriškega — naznanja „Umni Gospodar“ sledeče novice: Gosp. baron Babo ni prišel 21. sept. v Ajdovščino; ni imel časa muditi se. Škoda! — Veliko si prizadevajo zdaj naši Goričanje, da bi dobili železnico iz Belaka čez ali skoz Predél in doli poleg Soče v Gorico. Izmerjena je ta črta (linija) že davno, kakor tudi una skoz Potablo (Pontêbo) na Videm. Pokazalo se je pa, da bi bila una veliko krajši in cenejši, kakor naša, da se menda tudi iz stratežičnih (vojskinih) ozirov bolj priporoča, in da ima torej več prijatelov in botrov. Nam in Tržačanom gré zdaj za to, da dokažemo, da se dá ob Soči tudi še druga, krajša črta najti, ki bi manj stroškov prizadela in ne bila poškodovanju podvržena, kakor pontabelska. Vès unet za ta projekt in vedno po konci je zlasti predsednik naše kupčijske zbornice, vitez Hektor Ritter. 22. in 23. septembra in pozneje večkrat se je pa tudi deželni odbor po dogovoru s kupčijsko zbornico in menda tudi s Trstom te zadeve resno poprijel. Sklenil je (odbor) poslati vnovič enega inženirja (Semrada), da našo črto prehodi in pové, kaj in kako. Spomladi ima menda posebna komisija to reč razsoditi. — V Monfalkonu je bila ponoči od 25.—26. sept. cesarska (okrajna) kasa okradena; zmanjkalo je 14 tavžent in štiri sto goldinarjev. — Ponoči od 9.—10. okt., ko je že vse spalo, je pridrló 9 roparjev v samotno krčmo (oštarijo) Val. Vuga-ta pod Št. Ferjanom na cesti. Nekteri so bili ošemljeni, nekteri ne, oboroženi pa vsi, z noži, pištolami ali puškami. Najpopred napadejo gospodarja, potolčejo ga enmalo in zvežejo, na to se lotijo gospodinje in jo, ker je kričala, dobro otolčejo in z nožem in puško užugajo. Pobrli so potem 250 gold. v bankovcih, 7 napoleonov, mnogo zlatnine in perila, in skor vse, kar se je dalo odnesti. Ali vlovili so se v skopec, ki so si ga nehoté sami nastavili. Zamenjal je bil namreč eden tolovajev svoj klobuk

s gospodarjevimi; tudi en nož so bili menda pri Vugavih pustili. To je bilo policiji goriški dovelj sledú. Tisti dan po ropu že in naslednjo noč je bilo vseh devet vjetih in razun zlatov, vse drugo ukradeno blago zopet najdeno. Pravijo, da enega teh korenjakov je krčmar, med tem ko so ga vezali, spoznal. Eden, iz Plave rojen, stanuje blizu Kviškega, 3-4 so Št. Ferjanci, 3 Goričanje. Izročeni so bili brž okrajni sodnii v Gorici, in v kratkem se pokaže, ali so v zvezi z unim drugim tatovskim krdelom, ki menda zlasti duhovne na kmetih zalezuje.

Iz Ljubljane 19. okt. I. — Danes dopoldne so se v mestni dvorani darila pridnim pesternjam delile iz zaloga, ki ga je pred 20 leti namenil gospod Ferdinand Schmid, bivši trgovec v Ljubljani, zdaj bivajoč v Šiški. Delitev je bila očitna. Gosp. župan dr. Costa omeni v slovenskem govoru namen daril, popiše naredbo g. Schmid-ovo in povdarja važnost službe, ki jo imajo pesternje, ker so že stari Grki in Rimljani spoznavali, da prava umna izreja nježnih otrok je podlaga za srečo države in omiko človeško. Matere imajo sicer pri izreji svojih otrok najvažnejo nalogo, al kar materne moči presega, to sprejemajo pesternje. Gosp. daritelj je toraj dobro spoznal njih važnost in namenil jim darila, ki jih bode danes delil, ker je želel pred 20 leti storjeni namen še sam izpeljati. Ker je pa prav danes doteklo 50 leto zakona gosp. Schmid-ovega, vošči gosp. župan srečo častitemu starčku, ki je že mnogo dobrega storil mestu in deželi. — Gosp. Schmid razdeli potem omenjene darila tako, kakor je dotična komisija določila. Prejela je: Mica Jeršetova 50 gold., Amalija Kolarjeva 40 gold., Marjeta Zupančeva 30 gold., Helena Kozamernikova 20 gold., Uršula Zupančičeva, Anastazija Mavova, Mica Udovčeva, Uršula Šegatova, Mica Arharjeva in Uršula Ogrinčeva pa po 15 gold. — Gosp. Schmid se potem tudi v slovenskem jeziku zahvaljuje vsem gospodom, ki so imeli opraviti zarad delitve, in razodeva veselje, da mu je bilo dano doživeti dneva, ki ga je pred 20 leti želel doživeti, in z lastno roko deliti darila pesternjam, ki so svoje naloge popolnoma spolnovale. „Kakor lahko previdite iz malih besed — pravi dalje — ki sem vam jih govoril, nisem rojen Kranjec, vendar-le pa ljubim to krasno in prezalo deželo tako srčno, kakor svojo lastno domovino. Ljubezni deželi in narodu sem izkazoval že nad 50 let; mislim toraj, da smem želeli: naj bi male mi odmenjene ure tukaj preživil in sklenil. Bog vas obvari!“ — Obdarovanke se resnično zahvaljujejo poštenemu starčku in s solznimi očmi odhajajo. Ginljiva je bila vsa slovesnost od konca do kraja.

— Žalostno imamo danes naznaniti novico, da se je goveja kuga prikazala v Postojni po volih, ki so bili kupljeni na Reki; zdravniško spričalo kaže, da so bili takrat zdravi; al odkod so bili na Reko pripeljani, ni povedano. Lahko je mogoče, da skupovavci klavne živine skrivé kupujejo goveda na Hrvaškem (provincijalnem ali vojaškem), kjer je še zmiraj kuge dovolj. — Tudi iz Orehovice (kostanjeviškega kantona (Landstrass) je počil glas, da se je ondi prikazala kuga, zanešena iz Hrvaškega po kozlih ali nekem delavcu iz te dežele. — Ako ljudje, gledé na vso to nesrečo, še ne verjamejo, da je sila sila treba ostrega zabranjevanja, da kužni plamen ne seže po vsej deželi in slabi letošnji letini še kuga ne dodá svojih nadlog, ni jim pomagati! — V spodnjih Danjah v zoriški soseski, Zarz) pa se je 4. t. m. začela bolezen v gobcu in na parkljih (Maul- und Klauenseuche), ki se kaže zeló kužna; zbolelo je do 19. t. m. v tej vasi 113 goved, 76 ovác, 27 kóz. Neki gospodar je o sv. Mi-

helu v Zarnicah poleg Belaka na Koroškem kupil dva vola; spotoma mu zbolí eden teh volov, da ga mora pustiti v bohinski Beli poleg Bleda; čez 4 dni ga je pripeljal domú. 4. dne t. m. pa mu zbolí tudi drugi vol. Poredoma je zbolela potem vsa gori imenovana živina; poginila ni dosihmal še nobena za to kugo, ki se ne kaže hudobna ne v gobcu ne na parkljih, al zlo je nalezljiva. Vse se je storilo, kar je v tacih okoljščinah treba, da se ozdravi živina in kuga ne zatrosi dalje. Dostavljamo še, da na Koroškem so imeli letos ali še imajo v več krajih to kugo.

— Izmed štirih učiteljev, izvoljenih za višo realko, došel je koj iz začetka le eden, naš rojak g. F. Frelih. Za g. J. Winter-ja, poteguje se, kakor nam časniki pripovedujejo, obrtniška zbornica celovška in ondašnji mestni odbor, ker je na deželne stroške obhodil več krajev, da je po unanjih izgledih osnoval delavniško učilnico; g. L. Fugger-ja je pa avstrijski deželni odbor izvolil za učitelja novi niži realki v Stokerau; če je res, kakor slišimo, da mu je ta služba bolj po všeči, kakor una, ne dobimo ga v Ljubljano. G. J. Drizhal iz Vinkovec prišel je včeraj v Ljubljano. — Ker ravno o šolah govorimo, naj omenimo še neko kratkočasnico. Neki oče, ki je rojen Hrvat, žena pa mu rojena Kranjica, je fanta svojega, rojenega v Ljubljani, v gimnazijo vpeljal kot Nemca! Ni sicer na tem nič ležeče, ker nemčija potem ne bo močnejša, slovanstvo pa ne slabeje; al, če staršis ami tako počenjajo, se pač ni čuditi, ako se v šolskih zapisih, ki naštevajo šolsko mladino po narodnosti, čedalje bolj krči število slovenske mladine.

— Včeraj je hranilnica ljubljanska pogorelcem v Mehovem na Dolenskem 200 gld. podarila.

— Delavci v fabriki gosp. J. A. Vollmerja, ki je za razpostavljene kmetijske mašine prejel v Zagrebu sreberno svetinjo, so v saboto dohod častne svetinje v Ljubljano praznovali s slovesno večernico, ki je po zastavah, transparentih in pesmah imela večidel narodni slovenski značaj; med drugimi zdravicami napivalo se je tudi na slavo trojedine kraljevine dal. slav. hrvaške. Svetinja je došla gosp. izložbeniku iz Jugoslavskega, tedaj se je spodobilo, da je svečanost tudi bila slovenska.

— Mehikanski prostovoljci nas bojo vsi zapustili v 3 mescih; 2000 do 2500 jih gré med 15. in 18. novembrom t. l., 1000 do 1500 med 1. in 15. decembrom t. l., 1000 do 1500 med 10. in 15. januarjem prihod. leta, ostali pa konec svečana. Vozili se bojo po morji 36 dni. Prve čete bo cesar Maks sam v Verakruzi sprejel. Bo jih vseh skupaj 6000; dozdej je med njimi že 140 avstrijskih oficirjev.

— (*Vabilo.*) Tukajšnjim in unanjim čast. udom čitavnice ljubljanske se daje prijazno vabilo na znanje, da prihodnjo nedeljo zvečer ob 7. uri je v čitavničini dvorani „beseda.“ Odbor čit.

— (*Poberki iz različnih časnikov in brošúr.*) „Laib. Zeitg.“ je podtikala pri poslednjem ognju na celovski cesti magistratnim gasilnicam nekako nemarnost. Na to je odgovoril mestni župan gosp. dr. Costa, da ni tako bilo; razjasnilo, ktero je vredništvo še le vzelo po višem povelji, je bilo tako spodobno pisano, da je danes nevolja po mestu velika zarad razžaljivega protigovora, ki ga je prineslo vredništvo „Laib.“ Gledé na sto in sto tacih dogodeb se pa še čudijo nekteri, kako da je Ljubljani treba še družega nemškega lista! — Da je „čenčarijam“ mestna muzika hud trn v peti, niko-gar to ne briga, — al da mestno muziko odbijajo „čenčarije“ z redom za gašenje ognja tako neprevdarjeno, to je toliko bolj čudno, ker pisatelj njih ravno s tem, da misli povzdigniti zasluge rajncega župana

memo sedanjega, prav unemu nasproti dela. Saj je ravno sedanji župan, ko je še odbornik mestni bil, prvi sprožil potrebo gasilnega reda v mestni seji 10. septembra 1863; njemu gré tedaj hvala za to skrb, in če pod županom poprejšnjim ta reč ni prekoračila kakih 5 ali 6 §§., je krivda v tistih tadanjih predlogih, po katerih se je za „zemljovid ljubljanskega mesta“ potrosilo dosti denarja in zamudilo dokaj časa. Da pod novim županom ni še prišel gasilni red na vrsto, je gotovo glavni zadržek ta, da v letošnjem preliminaru ni rubrike za stroške, ki jih bo prizadevala požarna straža (Feuerwehr), brez ktore bi ves novi gasilni red bil le „pogreta rihta“. Zamuda po tem takem ni tedaj nikakor tako silna, in pisatelj „čenčarij“ naj se mirno vleže spat s tem prepričanjem, da tisti mož, ki je prvi mislil na preuredbo gasilnega reda, ga bode tudi v roke vzel, ko bo vidil, da je pravi čas za to. Rajnki župan pa bi se še v grobu nevoljen obrnil, ako bi slišati mogel, da nima boljšega panegirika kakor je pisatelj „čenčarij.“ — „Čenčarije“ so zgrabile unidan tudi tukajšnje voznike (fiakerje) in jim niso ne dobre dlake pustile, češ, da je treba popolne preuredbe tega vozništva. Tudi mi bi želeli, da bi elegantne kočije stopile na mesto pohlevnih vozov, da bi na vsakem voglu stal fiaker, in da bi za desetico se človek vozil cel dan po mestu. Al naši gospodarji najemnih vozov niso še mogli iznajti skrivnosti, kako morejo njih konjiči od same sape živeti in kje se fiakerjem delajo lične kočije za stonj? Lahko je čenčati in o potrebnih „Neuerungen“ govoriti — al fiaker mora živeti in tudi konjiči njegovi! Lansko jesen je gosp. Novak, kateri za vozarenje ima 14 konj pripravljenih, razpostavil vozove po mestu na prežo, da bi ustrezal „modernim idejam“. Prvi dan je zaslužil 75 kr.; 2. dan 25 kr., 3. dan 25 kr., 4. dan 50 kr., 5. dan 1 gold., 6. dan 1 gold. 70 kr., 7. dan 25 kr., 8. dan 1 gold. 25 kr. To je bil ves zaslužek za vozove, konje in hlapce njegove! Če je res, da „številke najglasnejše govoré“, se v tem zaslužku pač očitno kaže, koliko je resnice na čenčarskih besedah, ki pravijo: „man fühlt den Mangel der modernen Fortbewegungsmittel!“ Gosp. Novak bi pač nasproti mogel reči: „man fühlt den Mangel der modernen Leute, welche fahren wollen!“ V saboto pa, ko so prišle na svitlo one čenče, je Novaku 14 kónj in 6 hlapcev, ki mu stanejo vsaki dan 20 gld., prisluzilo celih 4 gld. 50 kr.! To so sladčice, ki fiakerje v Ljubljani čakajo; morebiti bi g. Lausch, ki je fiakerijo pustil, še tudi temu kaj lahko dostavil. Kdor hoče „reformatör“ biti tacih naprav, ni dosti, da le v svoji koterii pobera jalove ideje in jih trosi po svetu, ampak on mora krajine okoljščine poznati, da ne črti domačih, ki si morejo pošteno kruh služiti, ker jim z nebés ne pada sreberna mana.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Cesarski patent od 19. t. m. sklicuje na 12. dan prihodnjega meseca državni zbor na Dunaj. Ta zbor bode tako imenovani širji, ker se mu bodo izročili taki predlogi, kateri zadevajo vse dežele avstrijskega cesarstva, tedaj tudi tistih dežel, ktore še niso poslale poslancev v državni zbor; ti predlogi bodo ustanova državnih stroškov in dohodkov za leto 1865 in pa druge finančne reči, ktore se strinjajo s stroškovnikom. 12. nov. bo vélika maša v stolni cerkvi; po maši bo državni minister zbornicama predstavil predsednike in podpredsednike, ki so letos isti kakor lani; 14. nov. opoldne bo Njih Veličanstvo cesar slovesno odprlo državni zbor. Po tem širjem drž. zboru (ki se po šte-

vilu poslancev od ožjega le v tem loči, da ima 26 poslancev — erdeljskih — več), se bode, kakor vladna „Wien. Ztg.“ pravi, sklical ožji zbor in takrat se bojo sklicali tudi deželni zbori na Ogerskem in Hrvvaškem. To je zeló pomenljiva novica, ker kaže, da ministerstvo sprevidi zdaj potrebo, da se dá očitna beseda Ogrom in Hrvatom v domačem zboru, brez kterih Avstrije ustavnost ne more naprej. Mnogo se zdaj bere v dunajskih časnikih o opoziciji, ktora bo v prihodnjem državnem zboru na noge stopila; al gledé na pretekle tri leta državnega zbora so menda te časnikarske prerokovanja le prazni strahovi, in to je toliko verjetniše, ker se vé, da so opozicijni česki poslanci iz zbora popolnoma izostali, in se govori, da tudi opozicijni Poljaki to pot ne pridejo v zbor. Nekteri dunajski časniki so včeraj prinesli novico, da je minister unanjih naprav grof Rechberg prosil Njih Veličanstvo, naj bi ga izpustilo iz ministerstva; vendar dostavljajo sami, da je to le še govorica brez gotovosti. — Po ukazu denarstvenega ministerstva se bo v drugi polovici meseca decembra izdalo 6 novih štampeljskih mark, namreč po 15 gld., 7 gld., 2 gld. 50 kr., 90 kr., 36 kr. in 3 kr. S temi marki se bode pomagalo, da na nobeno reč ne bo treba več kakor k večemu dve marki pritisniti, kar pri dozdanjih markah ni bilo mogoče in se jih je včasih po 3 in 4 vzeti moralo. Kadar pridejo te nove marke v rabo, ne bo treba več mark po 18, 16, 14 in 8 gold., po 72, 30, 12 in 6 kr. — Fzm. vitez Benedek je 20. t. m. prišel na Dunaj. — Kamor koli se ozremo po našem cesarstvu, povsod je letina slaba. Goveja kuga je še zmiraj tudi v doljni Avstrii in na Českem. — Na Laškem se še zmiraj vse suče okoli francozko-italijanske zaveze. Huda bo v državnem zboru turinskem. Cesar Napoleon je na neko vprašanje odgovoril: „meni so Florence glavno mesto laško.“ Te besede vsaka stranka obrača na svoj mlin. Sicer pa se sliši, da je cesar Napoleon svojo preljubeznjivo radovednost posebno obrnil na Benetke, kamor je že zdavno poslal dva generala in enega admirala, da so pretehtali moč beneškega mesta. Garibaldi je razglasil v „Diritto“, da je proti francozko-talijanski zvezi; njegovo geslo je in ostane „Rim ali smrt.“ — Car ruski je s carico došel v Nizzo; ondi ga bo obiskal cesar Napoleon. Ta shod obrača pozornost vsega političnega sveta na-se, in vsak ugibuje, kaj se bo ondi sklenilo. Pa bojo le spet vsi časniki polni; ta bo vedil to, uni to. Gotovo pa je po vsem, da se pripravljajo važne stvari za prihodnji čas, ktore zdaj še zakriva temà. — Veliko svetovavstvo v Cürihu v Švajci je sklenilo, da se odpravi kazen na smrt in hudodelnik tak obsodi v ječo na vse žive dni. — Na Cetinji bo izhajal politični in literarni časnik; vredoval ga bo slavnoznani g. Sundičić, ki je bil nekđaj vrednik „Glas. dalm.“ in profesor v Zadru, pa svoje službe odstavljen. — Luka Vukalović biva z rodovino svojo v Grahovem v Črni gori poleg hercegovinske meje, kjer mu je knez črnogorski stanovališče dal; ondi čaka boljih časov.

Loterijne srečke:

V Gradcu	} 19. oktobra 1864:	20.	89.	65.	90.	38.
na Dunaji		71.	38.	40.	48.	82.

Prihodnje srečkanje v Gradcu in na Dunaji 29. oktobra.

V Trstu 22. okt. 1864: 22. 30. 75. 31. 11.

Prihodnj srečkanje v Trstu bo 5. novembra 1864.

Kursi na Dunaji 25. oktobra.

5 % metaliki 69 fl. 85 kr.	Ažijo srebra 17 fl. — kr.
Narodno posojilo 70 fl. 20 kr.	Cekini 5 fl. 62 kr.